

סוד הקסם של פרי הנעורים „גוארנה“ מגדות האמזונס בברזיל - לישראל

למעלה: פרי הגוארנה בצורתו הטבעית

משמאל: כתישת פרי הגוארנה לגרגרים

ראשונה שהכריזה על „קסם הנעורים“ של פרי זה. ד"ר איסלן טענה שצריך לחקור עוד הרבה בכדי למצוא את הנוסחה המלאה לניצול צמח הגוארנה. במיקרים שנעשו במעבדות נתגלה כי באבקה הגוארנה כמות קופאין הגדולה פי שלושה מאשר בקפה, מרכיבים אחרים השווים בתיפקוד המעיים וכן מצויים נוגדנים למחלות לב ומחלות ויקנה.

מדענים שחקרו את צמחיית האמזונס כתבו כי פרי הגוארנה מרחיב את כלי הדם, מאזן את פעילות הלב ומעורר וממריץ את התיפקוד הרוחני והפיזי כאחד. אין תימה, אם כן, שבמשך כל תקופת הקרנבל נהגים הכרזילאים לשנות גוארנה ללא הפסק על מנת שיהיה להם מרץ להמשיך לרקוד.

תושבי ה„מאואו“ המרכיבים בשתיית גוארנה, יודעים בעורם הצעיר והחלקי יפה ונקי מקמ"טים או פצעים, קשה מאוד לראות נשים מקומיות מבוגרות עם ורידים ברגלים או דלקות ברקמות התאים.

תרבות המערב מתעוררת לאט לאט ומגלה בפליאה את הפלא הצמחי הזה בתרופות למדינה, כולל ישראל.

תרופות רבות בעלות תרבות כימית שונות מכילות גם את המרכיב הטבעי גוארנה. תרופות נגד מיגרנות, בעיות עיכול, לחץ דם, כאבי עצבים וכו', המופיעות באבקה או כמוסות.

אם הכל כל כך טוב ויפה ובריא מדוע פרי הגוארנה וסגולותיו אינו נפוץ כל כך בשלם כולו? עד לפני זמן מה היו משתמשים בטכניקת האינדואנים הישנה לייצור משקה הגוארנה. היום מיוצר משקה הגוארנה בשיטות מתקדמות יותר:

מיבשים את הגרעינים וכותשים אותם לעיסה חומה אותה לוחצים בין שני לוחות עד שהמיץ נפרד מהעיסה. את העיסה היבשה מעשנים במשך 40 יום במקום חם ובהדרגה גתיות (עד 40 מעלות צלסיוס) עד לייבושה המוחלט. האבקה שנצרה היא התמצית ה„מפורסמת המכונה „קסם הנעורים“.

מסתבר כי ישנן בעיות רציניות למדי בגידול הפרי ובתהליכי ההפקה. עיבוד הגוארנה לא מוכר עדיין וגם קשה, שכן עץ הגוארנה מניב פירות רק לאחר 5 שנים וזאת למשך שנה אחת, כשהמוצע האידיאלי לאיסוף פרי עץ אחד הוא בסך הכל 350 גר'.
חב' „אנטרטיקה“ היצרנית הראשית של משקה הגוארנה, הקימה חברת נטיות בשם „סמסה“ העורכת נסיונות בגידול מתורבת של עץ הגוארנה, החל מבחירת הזרעים, הכנת הקרקע, בחירת הגרעינים והכנת התמצית. „סמסה“ מחפשת אחר שיטה ספציפית בכדי לפתור בעיה זו. וכבר פותחו שתי שיטות אפשריות:

1. ערבוב סוגי גנים שונים על מנת ליצור כמות גדולה של פרי (אף על פי שיהיה חסר במרכיבים האופייניים לפרי הטבעי).
2. טיפול בהורמונים מיוחדים על מנת לזרז את התפתחות השורשים וצמחית העץ.

צמח האושר משגע את העולם
באיזור שבת ה„מאואו“ כבר קיים בית חרושת העוסק בהכנת תמצית הגוארנה, ומנהל המפעל משוכנע כי הגוארנה תהפוך למוצר המפורסם של האמזונס, בזומה לגומי בתחילת המאה.

במיאמי שבארצ"ב קיימים כבר שני בתי חרושת משוכללים לייצור הגוארנה, שניים נוספים נמצאים בהקמה במדינת ניו-יורק. בשמוש נפוץ נמצא „צמח האושר“ גם ביפן, באירלנד, בשווייץ ובגרמניה, לשם הוא מיובא כתרופה לשיפור כוח הגברא ומשווק תחת סמל השפן, שהוא כידוע, סמל הרבייה.

בארץ משווק משקה הגוארנה התוסס מזה זמן ואילו עכשיו עומד כבר בפתח המשלוח הראשון של הגוארנה כאבקה גרגרית ובי טבליות.

האיש הלבן שחקר תופעה זו גילה כי האינדואנים נוהגים לכרסם ולמצוץ במשך שעות היום והלילה מין קנה חום, מעין קנה סוכר. יש הנוהגים לקטוף את הפרי מהעץ, ליבשו ולכתשו, מוסיפים מים עד לקבלת עיסה חומה אותה מורחים על עלה, מגלגלים את העלים לצורת קנה אותו ניתן למצוץ או לכתוש ולרסק ולמחול במים ממותקים.

גוארנה - תרופת פלא בריאותית
האישיות הראשונה מעולם המדע שהתייחסה לכוח הנעורים של הגוארנה בקנה מידה ביני-לאומי היתה ד"ר אנה איסלן, כאשר חיתה בברזיל לפני עשר שנים. יש כאלה האומרים כי באה לשם לא דווקא להפיץ את התרופה שהמציאה, אלא להכיר את הארץ היחידה בעולם בה צומח הגוארנה. היא היתה ה-

איך זה שהברזילאים הם עם שמח ומאושר ובריא? איך הכרזילאים מסוגלים במשך כל תקופת הקרנבל לרקוד במרץ ולהמשיך לרקוד עד אובדן חושים? יש סיבה לכך - הגוארנה, הפרי הטרופי הגדל בג'ונגלים שעל גדות האסונס. השמעה על תכונותיו המבורכות של הפרי הטרופי הזה עובדות מדור לדור בין שבטי האינדואנים של ברזיל. האגדה מספרת על ילד אינדואני מבני שבט ה„מאואו“ שזיהה התגלמות היופי, הפקחות וטוב הלב. טוב ליבו העלה את חמתה של הרח השחורה. יום אחד, בשעה שהילד היה עסוק בליקוט פירות מעצי הג'ונגל נהפכה הרח השחורה לנחש, היא קרבה אליו והכיתה אותו למוות. בכתה אמו בכי רב וביקשה משאלה אחרונה - שיופיע האל הטוב ויורע את עיניו של הילד באדמה ומתכן יצמח עץ שיביא את האושר לעולם. מעיניו של הילד צמח עץ הגוארנה, הנושא פרי עיניים ומכונה ע"י האינדואנים ותושבי ברזיל כולה - „קסם הנעורים“ בשל תכונותיו המבורכות.

חירים המבקרים מזה שנים בארץ הגוארנה. מאז, מעידים בפליאה על יפיו ובריאותו של גוצ אינדואנים חדש הנראה, מבחינה גופנית, משותח יותר מן גוצ הלבן. יותר מזה הם הופתשו לגלות את מספרם הגדול של המבורכים (מבין תושבי המקום), אשר עובדים במרץ בעיר וביער בדיק כמו צעירי המקום. לכולם תשובה אחת המסבירה תופעה זו! „גוארנה“ שהם שותים מילדות היא הסיבה לכח הנעורים ולחיים ארוכים.

בעיירה למאיי, אשר משתרעת על פני 40 אלף ק"מ מרובעים לערך, רק 600 איש מצל גיל 60 ביקשו קצבת פנסיה בגלל ויקנה. משערים שאותו מספר אנשים בגיל זה ממשיך לעבוד בשל חוסר מדעותו לפנסיה. קבוצה של כ-1000 זקנים עצמאיים בעלי נכסים ועקרונות בית, המהווה כ-10% מהשכבה המבוגרת יותר הם בגילאי 80-70 וזוהי ללא ספק שובדה משמעותית בהתחשב בתנאי המקום הפרימיטיביים והקשים. מבין זקני המקום, אשר הגיעו לגיל מופלג ועדיין מתפקדים בולטת בדמחה סבתא דבלנדינה מקליס ילידת 1894 אשר מנקה ומסדרת את הבית ללא עזרה. מבשלת שלוש ארוחות ביום ועדיין אינה זקוקה למשקמים במלאכת התפירה. בנה בן 70, מסטרה אלו, הוא רווק מושבע הידוע באהבתו לחיי לילה. סיפורים רבים ומופלאים מספרים על קרליטוס נגרירוס אשר נולד בשנת 1894 הגיע לארץ הגוארנה בשנת 1905 בהיותו בן 11. מאז ועד היום שם לו למנהג קבוע לשותת את אבקה הגוארנה. כיום בן 88 קרליטוס נגרירוס הוא בעל כושר פיזי וצלילות דעת ואינטליגנציה חריפה.

קל ותוסס

בהורף

שאלניקי

הטעם הפרי... פשוט מצליק!

קל ותוסס - בריא וממריץ - לא קר - וגם לא יקר!!!